

Tiếng Thu

BUI ĐỨC CAO MINH

Bạn thân mến ,

New Orleans, Thu 1987

New Orleans đang vào thu. Mỗi sáng thức dậy nghe tiếng gió thu thổi nhẹ nhẹ trên ngàn cây ngọn cỏ, trên những chiếc lá vàng rơi lác đác ngoài hiên, cùng với cái lạnh lạnh đủ làm se da thịt đã làm tôi cảm thấy tất cả sự thú vị của một ngày nắng đẹp. Tung chăn ngồi dậy, đưa tay mở rộng cánh cửa sổ. Một màu vàng rực của lá nổi bật trên nền trời xanh trong vắt. Có tiếng chim hót riu rít đầu đó trên cành, có tiếng cười trong trẻo của trẻ thơ đi học trên phố. Màu xanh của cỏ chạy dài thoải thoải xuống con dốc ngoằn ngoèo, làm dịu tâm mắt. Những tia nắng lung linh nhảy múa như những nụ hôn nồng nàn trên má, trên da thịt căng đầy của người thiếu nữ. Một bức tranh thiên nhiên đẹp tuyệt vời. Tôi chợt nghĩ đến bạn, không biết giờ này bạn đang ở đâu? Ở Paris với kinh thành ánh sáng? Ở Tokyo với đôi núi Phú Sĩ Sơn bốn mùa tuyết trắng? Ở Cali nắng ấm chan hoà, với tất cả âm thanh và máy móc? Ở New Orleans tỉnh lăm anh đi với sông sâu nước biếc, hay ở trong miền rừng núi hoang vu nào đó, với bốn phen người trai yêu nước? Anh đang nghĩ gì, có nhớ gì không, người bạn gái nhỏ bé của anh? Tôi không biết rõ rằng anh đang ở đâu, nhưng tôi biết rằng lúc nào trong anh cũng có một sứ mệnh, một nghĩa vụ phải thi hành.

Tôi muốn được như anh, có thể tung hoành bốn bề dọc ngang, có thể lấy chim chóc cỏ cây làm bạn, lấy thiên nhiên làm gối và lấy mây ngàn làm chăn mà sưởi ấm, mà nung chí người trai đất Việt. Tôi muốn được như anh, để một ngày nào đó, với sứ mạng nặng trĩu bên mình, tôi được quay trở về nhìn lại quê hương gấm vóc, mà ở đó tôi còn để lại không biết bao nhiêu là kỷ niệm và cả một trời thương nhớ. Tôi nhớ con đường Hồ-xuân-Hương, Tự-do với những hàng cây chạy dài thẳng tắp, mà mỗi độ thu về, những chiếc lá vàng rơi lả tả, như những mảnh hồn lạc loài của kẻ xa quê hương xứ sở, tôi nhớ đến con đường Duy-Tân với những cặp tình nhân tay trong tay tình tự. Tôi nhớ đến bến Bạch-Đặng với những chàng thủy thủ trẻ tuổi yêu đời lãng bạt. Tôi nhớ đến miền Hậu-Giang với vườn cây ăn trái nặng trĩu những quả, với những ruộng lúa phì nhiêu bát ngát mệnh mông. Tôi nhớ đến Huế với giếng sông Hương nước chảy lưng ló, đêm những chiếc thuyền câu bé nhỏ, với những lăng tẩm của một thời Hoàng tộc, với nón lá bài thơ, với mái tóc thề, với tà áo dài duyên duyên quyện vào nhau trong buổi tan trường của các nữ sinh Đông-Khánh, xinh như mơ, tuổi như mộng, đã từng làm bao chàng trai Nam Bắc vào ngẩn ra ngơ. Tôi nhớ đến Vũng-Tàu, Phan-Rang, Nha-Trang với cái mát của biển xanh, cái nóng của cát trắng mà ở đó tôi với bạn đã một thời chạy nhảy nô đùa.

Tôi nhớ, tôi muốn không biết bao nhiêu cái mờ, cái ước muốn tuy tâm thương nhớ nhất, mà có tâm vóc to lớn biết bao, mà với một người con gái yêu đời như tôi, biết bao giờ mới thực hiện được.

Tôi, người bạn gái nhỏ bé của anh, vẫn ngày hai buổi đi cây đũa lấy miếng cơm manh áo cho chính mình, cho gia đình và cho những người thân thuộc còn kẹt lại ở Việt-Nam. Có vậy thôi, mà sao nhiều lúc tôi cảm thấy nó nặng nề quá, tôi cảm thấy như mình bị nghẹt thở với biết bao nhiêu thứ nó ràng buộc, trong một thế giới xa lạ, cô đơn. Tôi muốn la, muốn hét lên cho thật to, cho bao nhiêu nỗi buồn phiền thất vọng đang tràn đầy trong tim, trong phổi được thoát ra ngoài cho tâm hồn được nhẹ nhàng thoải mái. Tôi muốn được mượn bố vai ai đó để được khóc tức tưởi như một đứa trẻ thơ với bánh mẹ, cho bao muộn phiền sẽ tan đi theo dòng nước mắt, nhưng tôi không làm gì được, ngoài sự yên lặng của chuỗi thời gian lúc nào cũng để nặng trên vai, làm cho tâm hồn tôi trở thành hèn yếu ủy mị. Nhưng rồi hình ảnh bạn vẫn là hình ảnh sống động giúp tôi vượt qua hết mọi sự trống rỗng, chán chường của năm tháng. Bạn đã phải năm gai nếm mật, băng rừng vượt suối, với bao hiểm nguy lúc nào cũng chờ bạn đầu đó, băng với nụ cười luôn nở trên môi, bằng một cái nhìn cương quyết. Còn tôi, tôi ngồi đây, sống ở